

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **TEPLO Rumburk, s.r.o.**, se sídlem Lesní 92, Rumburk, zastoupený JUDr. Ivanem Cestrem, advokátem se sídlem Rubešova 8, Praha, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Masarykovo nám. 5, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí předsedkyně Energetického regulačního úřadu ze dne 14. 1. 2013, č.j. 03703-28/2011-ERÚ,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d ň ě n í :

Žalobce se žalobou, podanou k poštovní přepravě dne 14.3.2013, domáhá zrušení rozhodnutí předsedkyně Energetického regulačního úřadu (dále jen „žalovaný“) ze dne 14. 1. 2013, č.j. 03703-28/2011-ERÚ.

I. Podstata věci

Rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 1. 2013, č.j. 03703-28/2011-ERÚ, byl zamítnut žalobcův rozklad proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu (dále jen „ERU“) ze dne 26. 9. 2012, č. j. 03703-24/2011-ERÚ, kterým ERU podle § 16 odst. 4 písm. c) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách (dále jen „zákon o cenách“), uložil žalobci pokutu ve výši 700.000 Kč za to, že sjednal pro rok 2011 v cenové lokalitě „Rumburk-CZT Podhájí“ předběžnou cenu tepelné energie, jejíž výše a kalkulace nebyla v souladu s podmínkami věcného usměrňování cen podle § 6 odst. 1 zákona o cenách, čímž spáchal správní delikt podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o cenách. Zároveň byla žalobci podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) uložena povinnost uhradit náklady řízení.

Žalovaný dospěl ke stejnému závěru jako ERU, že náklad ve výši 14.750.000 Kč vykázaný žalobcem v položce „finanční leasing“ na základě smlouvy o nájmu technologie nelze v částce 7.768.551 Kč považovat za náklad ekonomicky oprávněný (racionální a nezbytný), který by se měl odrazit v ceně tepelné energie pro konečného zákazníka, protože předmětné energetické zařízení lze užívat za podstatně nižších nákladů. Sám žalobce vedl v účetnictví předmětnou položku jako nájem, s příslušnou sazbou DPH. Až do roku 2010 žalobce uplatňoval náklad podle smlouvy o nájmu technologie, pouze v položce „nájem“. ERU dospěl k závěru, že v případě smlouvy o nájmu technologie se jedná o nájem a nikoliv o finanční leasing. Cenové rozhodnutí ERU pak stanovuje, jaká výše nájmu je ekonomicky oprávněným nákladem v ceně tepelné energie. Regulovaná cena tepelné energie je věcně usměrňovanou cenou ve smyslu § 6 zákona o cenách. ERU je proto oprávněn kontrolovat výši nákladů tvořících cenu tepelné energie vynaložených v souvislosti s výrobou a rozvodem tepelné energie a hodnotit jejich ekonomickou oprávněnost.

K nákladům na ověřování (revizi) měřidel, které byly uplatněny v položce „Opravy a údržba“ jako ekonomicky oprávněný náklad v ceně tepelné energie, žalovaný uvedl, že za situace, kdy ze smlouvy o nájmu technologie vyplývá, že náklady na údržbu, revize, kontroly, opravy a zkoušky přesahující částku 200.000 Kč hradí podle skutečných nákladů pronajímatel, tedy osoba odlišná od žalobce, nelze takový náklad pokládat za nezbytný a tudíž ekonomicky oprávněný.

K námitce žalobce, že měl ERU dodržet postup podle § 133 odst. 2 správního řádu, žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ve věci sp. zn. 62A 7/2010.

Závěry žalovaného nyní žalobce napadá podanou žalobou.

II. Shrnutí argumentace žalobce

Žalobce předně namítá, že za situace konfliktu působnosti Státní energetické inspekce a ERU měl ERU postupovat podle § 133 odst. 2 správního řádu

a iniciovat spor o věcnou příslušnost. Tím, že tak ERU nepostupoval, porušil zásadu legality.

Žalobce dále namítá, že zabezpečuje výrobu tepla na zařízení, jehož vlastníkem je společnost KA Contracting ČR s.r.o. a které užívá na základě smlouvy o nájmu technologie. Jedná se o inominační kontrakt. Daný obchodní vztah je podle žalobce nutno posuzovat jako finanční leasing. Žalobce s odkazem na sjednací stanovisko Občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu uvádí, že smlouva obsahuje závazek smluvních stran převést po jejím skončení předmět nájmu do vlastnictví žalobce a splňuje tak podmínky pro to, aby byla kvalifikována jako smlouva o finančním leasingu. Žalovaný v rozporu se zásadou *in dubio pro libertate* zaujal pro žalobce méně příznivé stanovisko a měl vzít v úvahu okolnosti týkající se uzavření smlouvy, kdy je zřejmé, že vlastník technologie nemá zájem na tom, aby ji vlastnil a sám provozoval. Základní ekonomický smysl finančního leasingu – tj. nabytí vlastnictví dané věci po uplynutí sjednané doby a zaplacení sjednaných částek – byl tak splněn. Není zde žádný důkaz pro to, že lze předmětné energetické zařízení užívat za podstatně nižších nákladů a není relevantní, že dané leasingové splátky označil žalobce ve svém účetnictví jako „nájem“. Každý náklad je nutno hodnotit podle jeho obsahu a nikoliv označení. ERU měl přímo v cenovém rozhodnutí, kterým připustil odlišné hodnocení nákladů na finanční leasing a nákladů na nájemné, upravit podmínky, které musí smlouva splňovat, aby byla - pro účely cenového rozhodnutí – považována za finanční leasing. Pokud tak neučinil, musí každou smlouvu, která splňuje základní podmínku finančního leasingu, posuzovat jako tento typ smlouvy. Žalovaný nerespektoval předchozí postup Státní energetické inspekce v předcházejícím řízení, kdy tato danou položku jako náklad na finanční leasing uznala.

Žalobce dále namítá, že ERU v rozhodnutí I. stupně uvedl, že opravy a údržba jsou ekonomicky oprávněným nákladem v ceně tepelné energie, bez ohledu na to, do jaké položky je žalobce zahrnul, avšak z této konstatace ERU podle žalobce nevyvodil žádný právní závěr. Žalovaný pak nesmyslně uvedl, že uvedené položky by byly uhrazeny dvakrát – jednou pronajímatelem, který je k tomu povinován ze smlouvy, a jednou zákazníky, kterým byly zahrnuty do ceny energie. Tento závěr žalovaného však není skutkově podložen, neboť k takové úhradě nikdy nedošlo. Náklady na opravy přesahující částku 200.000 Kč hradí pronajímatel, ovšem pouze za předpokladu, že jde o opravu pronajímatelem předem schválenou. Vzhledem k tomu, že v daném případě nebyly opravy předem schválené pronajímatelem a jednalo se o revizi měřidel, na které se povinnost pronajímatele nevztahuje, nevznikl žalobci nárok na jejich úhradu ze strany pronajímatele.

V doplnění žaloby ze dne 12. 10. 2013 žalobce poukázal na rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2013, č.j. 03551-14/2013-ERU. Všechny důvody, uvedené v rozhodnutí žalovaného ze dne 2.10.2013, č.j. 03551-14/2013-ERU, jsou v plném rozsahu aplikovatelné též na žalobou napadené rozhodnutí a žalobce z nich dovozuje nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí.

V replice k vyjádření žalovaného ze dne 26. 11. 2013 žalobce prohloubil svoji výše uvedenou argumentaci a opět poukázal na skutečnost, že žalovaný rozhodl v rozporu s předcházejícím právním názorem Státní energetické inspekce.

Na základě výše uvedených argumentů se žalobce domáhá zrušení napadeného rozhodnutí. Žalobce setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před soudem.

III. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

Žalovaný předně odkazuje na argumentaci obsaženou v žalobou napadeném rozhodnutí a poukazuje na to, že z odlišné funkce nájmu a finančního leasingu vychází i podstata cenové regulace, kdy obecně lze za ekonomicky oprávněný náklad označit náklad vynaložený na získání zařízení, kterým je licencovaná činnost vykonávána. Pokud provozovatel zařízení toto nabyde koupí, náklady se mu vrací formou odpisů. Pokud si je pronajme, je oprávněným nákladem nájemné určité přiměřené, cenovým rozhodnutím stanovené výše. Náklady na finanční leasing lze do ceny tepelné energie promítnout ve vyšší míře než náklady na nájemné, přičemž logika regulace tkví v tom, že na rozdíl od nájemného hradí odběratelé v ceně energie vyšší částku, nicméně po čase přejde zařízení do vlastnictví provozovatele a náklady na zajištění zařízení k výkonu licencované činnosti významně klesnou.

Žalovaný poznamenal, že s ohledem na skutečnost, že významně majoritním společníkem žalobce je vlastník předmětných zařízení – společnost KA Contracting ČR s.r.o., hodnotí celou transakci žalovaný tak, že společnost KA Contracting ČR s.r.o., jako vlastník tepelných zařízení a držitel licence na výrobu a rozvod tepelné energie mohla provozovat licencovanou činnost i v předmětné cenové lokalitě, nicméně jelikož po odepsání tohoto majetku by již nemohly být žádné náklady uplatněny v ceně tepelné energie, byl zvolen pronájem jinému subjektu ve vlastnictví KA Contracting ČR s.r.o.

K nákladům na opravy a údržbu žalovaný uvedl, že je neměl nést žalobce jako provozovatel licencované činnosti a tudíž ani odběratelé v cenách tepelné energie. Žalovaný podotkl, že s ohledem na smluvní ujednání týkající se provádění oprav v souladu s Plánem údržby, revizí, kontrol, oprav a zkoušek není vyloučeno, že žalobce nemusel oprávněně vynaložit ani uznaných 200.000 Kč, nicméně tato okolnost nebyla předmětem šetření ERU.

Žalovaný proto navrhuje žalobu zamítnout jako nedůvodnou a na svém procesním stanovisku setrval během celého řízení před soudem.

IV. Právní posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rámci žalobních bodů, jak je uplatnil žalobce v podané žalobě ve smyslu § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného postupem podle § 75 odst. 1 s.ř.s.

Soud rozhodoval bez nařízení jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s.

Žalobce předně namítá, že provádět cenovou kontrolu (zahájenou dne 4. 3. 2011) v oblasti energetiky byla vedle ERU oprávněna i Státní energetická inspekce.

Námítka shodného obsahu již byla předmětem posouzení Krajským soudem v Brně, který v rozsudku ze dne 12. 4. 2012 ve věci sp. zn. 62A 7/2010 zdůraznil, že z právní úpravy provedené zákonem č. 265/1991 Sb., o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen, ve znění do 17. 8. 2011, je zřejmé, že v rozhodnou dobu skutečně zmocňoval zákon č. 265/1991 Sb. ke kontrole cen v energetice jak žalovaného, tak Státní energetickou inspekci. Právní úprava, která dává tutéž pravomoc více státním orgánům, není vhodná, neboť může docházet ke sporům o věcnou příslušnost. Za situace, kdy ze správního spisu není zřejmé, že by kontrolu cen u žalobce prováděla vedle žalovaného i Státní energetická inspekce, nelze hovořit o existenci sporu o věcnou příslušnost, při níž měl žalovaný postupovat podle § 133 správního řádu nebo dokonce vyvolat řízení podle s.ř.s., jak namítá žalobce, a to bez ohledu na to, že by se o kompetenční konflikt jednat nemohlo, neboť by nevznikl mezi ústředními správními úřady.

Od citovaného závěru se ani v nyní projednávaném případě nehodlá soud odchýlit. Kontrolu cen u žalobce provedl toliko ERU jako věcně příslušný správní orgán podle § 2c písm. a) zákona č. 265/1991 Sb. Nedošlo proto ani k porušení zásady legality, neboť pravomoc k provádění cenové kontroly ERU je zakotvena citovaným zákonem. Námítku žalobce tedy soud důvodnou neshledal.

Žalobce dále namítá, že závěr ERU, resp. žalovaného, že náklady uplatněné v položkách finanční leasing a opravy a údržba nemohou být považovány za ekonomicky oprávněný náklad v předběžné kalkulaci ceny tepelné energie pro rok 2011, je nesprávný.

Ze správního spisu vyplynulo, že ERU při kontrole předběžné kalkulace ceny tepelné energie pro rok 2011 zjistil, že žalobce dle smlouvy o nájmu technologie ze dne 8. 11. 1999 se společností Harpen ČR, s.r.o. (dnes KA Contracting, s.r.o.) má dle dodatku č. 4 ze dne 16. 2. 2009 platit nájem ročně 14.750.000 Kč. Tuto položku žalobce v předběžné kalkulaci ceny uplatňoval jako náklad v položce „Finanční leasing“. ERU dospěl k závěru, že v daném případě se o finanční leasing nejedná. Dále v položce „Opravy a údržba“ žalobce uplatnil náklad ve výši 781.500 Kč. Tato částka dle ERU o 581.500 Kč přesahuje maximálně možnou výši oprav (200.000 Kč) podle smlouvy o nájmu technologie, ve znění dodatku č. 1 ze dne 17. 4. 2002 ke smlouvě o nájmu technologie.

Podle § 6 odst. 1 zákona o cenách spočívá věcné usměrňování cen ve stanovení podmínek cenovými orgány pro sjednání cen. Tyto podmínky jsou a) maximální rozsah možného zvýšení ceny zboží ve vymezeném období, nebo b) maximální podíl, v němž je možné promítnout do ceny zvýšení cen určených vstupů

ve vymezeném období, nebo c) závazný postup při tvorbě ceny nebo při kalkulaci ceny, včetně zahrnování přiměřeného zisku do ceny.

Podle cenového rozhodnutí ERU ze dne 11. 10. 2010, č. 1/2010, se ceny tepelné energie, kterou se rozumí energie tepla nebo chladu, regulují způsobem věcného usměrňování cen. Do ceny tepelné energie lze v kalendářním roce promítnout pouze ekonomicky oprávněné náklady, přiměřený zisk a daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) podle jiného právního předpisu (bod 1.1.).

Ekonomicky oprávněnými náklady v ceně tepelné energie jsou ekonomicky oprávněné náklady nezbytné pro výrobu anebo rozvod tepelné energie v kalendářním roce, které vycházejí z účetnictví dodavatele tvořeného v souladu s Českými účetními standardy podle jiného právního předpisu. Veškeré uplatňované ekonomicky oprávněné náklady zahrnuje dodavatel do ceny tepelné energie. Podmínky pro určení některých ekonomicky oprávněných nákladů v ceně tepelné energie jsou uvedeny v příloze č. 1 tohoto cenového rozhodnutí (bod 1.2.).

Předběžná cena tepelné energie uplatňovaná v kalendářním roce vychází z předběžné kalkulace, ve které lze uplatnit pouze předpokládané ekonomicky oprávněné náklady, přiměřený zisk a předpokládané množství tepelné energie v kalendářním roce (bod 2.5.).

Podle přílohy č. 1 k cenovému rozhodnutí ERU č. 1/2010 se pro účely kalkulace ceny tepelné energie za nájem a podnájem (dále jen „nájem“) považují veškeré platby za užívání movitého a nemovitého majetku souvisejícího s výrobou a rozvodem tepelné energie, kromě finančního pronájmu. Do ceny tepelné energie lze v kalendářním roce zahrnout nájem ve výši dlouhodobě obvyklé úrovně nájmu za provozovaný pronajatý movitý a nemovitý majetek související s výrobou a rozvodem tepelné energie, maximálně však do výše stanovené v příloze (bod 2.3.1).

U smluv o finančním pronájmu s následnou koupí najaté věci (dále jen „finanční leasing“), uzavřených po 1. lednu 2004, lze v kalendářním roce v ceně tepelné energie uplatnit pouze takovou část nákladů na finanční leasing, která nepřevýší roční výši odpisů příslušného najatého majetku podle bodu (2.2) této přílohy. Po skončení smluvního vztahu, nedošlo-li k přenechání předmětu finančního leasingu, může být neuplatněná část nákladů na finanční leasing oprávněným nákladem v následujících letech, pokud jeho roční výše nepřevýší výši odpovídající odpisům tohoto majetku podle bodu (2.2) této přílohy (2.4.1).

Předmětem sporu je posouzení otázky, jak kvalifikovat uplatněné náklady na výrobu energie, neboť z cenového rozhodnutí jasně vyplývá, že ERU jako regulátor umožnil uplatnit jako ekonomicky oprávněné náklady platbu nájemného, nicméně v limitované výši (bod 2.3.1), a zároveň v souvislosti s nájmem umožnil uplatnit i náklady na údržbu a opravy za podmínek stanovených v bodu 2.3.4 (cit. níže). Zároveň je nepochybné, že ERU akceptoval jako ekonomicky oprávněné ty náklady, které představují *de facto* splátky podle smluv o finančním pronájmu za podmínek stanovených v bodu 2.4.1.

Má-li proto zdejší soud posoudit, zda ERU správně hodnotil uplatněné výdaje jako neoprávněné náklady, vychází především ze skutečnosti, že cenové rozhodnutí přímo předpokládá existenci ekonomicky oprávněných nákladů jak

z titulu hrazení nájemného, tak z titulu finančního leasingu, jako způsobu pořízení zařízení či technologie.

Při aplikaci cenového rozhodnutí regulátora při kontrole předběžné cenové kalkulace zdejší soud vychází ze zásady smluvní autonomie vůle stran, kterou je nutno s ohledem na čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod a čl. 2 odst. 4 Ústavy ČR respektovat. Ostatně ze zákona o cenách nevyplývá, že by zákonodárce pro účely cenové regulace definoval pojem „finanční leasing“. Regulována je naopak na základě zákona o cenách výše nákladů, které lze promítnout do ceny tepelné energie pro konečného zákazníka, a to s ohledem na specifické znaky trhu, na kterém žalobce své zboží nabízí. Veřejné právo pomocí regulace cen zajišťuje to, aby dodavatel tepla dodával teplo za cenu nižší, než jaké by dosáhl, pokud by při stanovení ceny využil svého dominantního postavení, avšak takovou, která bude ještě ekonomicky racionální a v souladu s principem řádného hospodáře, který podniká tak, aby zajistil zejména samotnou výrobu tepla, přiměřenou údržbu a reprodukci svého majetku účelně používaného přímo či nepřímo v souvislosti s výrobou tepla, přiměřenou bezpečnost samotné výroby tepla i procesů souvisejících (přínejmenším v míře zákonem předepsané) a přiměřenou míru spolehlivosti dodávek tepla, a také aby dosáhl přiměřeného zisku z této činnosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2008, č.j. 2 Afs 109/2007-146, publ. pod č. 1800/2009 Sb. NSS a na www.nssoud.cz).

Regulátor tedy kontroluje dodržení omezení výše nákladů plynoucích z titulu plnění podle smlouvy o nájmu a podle inominační smlouvy, jejímž účelem je finanční leasing. Vůli smluvních stran lze dovodit z obsahu závazkového vztahu sjednaného mezi žalobcem a společností Harpen ČR, s.r.o.

Cílem finančního leasingu je konečný převod vlastnictví k předmětu leasingu. Na rozdíl od nájemní smlouvy smlouva o finančním leasingu předvídá buď automatický přechod vlastnictví předmětu leasingu do vlastnictví nájemce po uplynutí doby leasingu, případně dává právo leasingovému nájemci, aby po uplynutí doby leasingu mohl rozhodnout jednostranným úkonem o koupi předmětu leasingu za předem stanovených podmínek. Nájemce má obvykle právo na koupi předmětu leasingu do svého vlastnictví za cenu, která bývá označována jako zůstatková či zbytková, neboť vyjadřuje rozdíl mezi cenou předmětu leasingu, resp. náklady spojenými s pořízením předmětu leasingu, na počátku a celkovou výší té části leasingových splátek, kterými je pořizovací cena předmětu leasingu splácena. V této souvislosti se hovoří o pořizovací funkci finančního leasingu, která jej kvalitativně odlišuje od nájmu, u něhož je primární funkce užívací. Nájemce nese již od počátku leasingového vztahu rizika (nebezpečí škod) spojená s předmětem leasingu, jakož i náklady spojené s jeho užíváním (údržba, daně, pojištění). Leasing je označován za leasing finanční právě proto, že se závazky pronajímatele omezují na finanční služby (pořízení věci, předání do užívání a její prodej na konci leasingového vztahu) (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18.3.2010 ve věci sp.zn. 23 Cdo 4122/2008).

Náklady ve výši dle bodu 2.4.1. cenového rozhodnutí lze uplatnit pouze v případě smlouvy, jejímž cílem je finanční leasing, tedy fakticky pořízení předmětu vlastnictví ve splátkách, od pronajímatele, který věc předá do užívání a nijak se

nepodílí na rizicích a nákladech spojených s užíváním. Pouze za takové situace tedy lze aplikovat bod 2.4.1 cenového rozhodnutí.

Žalobce přitom nijak nerozporuje zjištění ERU, že pořizovací cena technologie plynové kotelny činila 114.481.093,68 Kč a že pořizovací cena majetku byla pronajímateli prostřednictvím nájemného zaplacená žalobcem (dle výše nájemného podle jednotlivých smluvních dodatků) již v roce 2007 a při stávající výši nájemného, tj. od roku 1999 do března 2019 zaplatí žalobce pronajímateli celkem 326.026.716 bez DPH (bez ceny sjednané za odprodej pronajatého majetku v roce 2019 ve výši 19.200.000 Kč a za předpokladu, že nedojde ke změně výše nájemného). Soud dále uvádí, že žalobce nerozporuje ani zjištění, že danou položku v účetnictví eviduje jako nájem, čemuž odpovídá příslušná sazba DPH.

Je-li tedy zcela nepochybné, že v případě nákladů kalkulovaných pro rok 2011 z titulu smlouvy o nájmu technologie se ve skutečnosti nejedná o splátky předmětu nájmu z titulu finančního leasingu. Obsah dodatků vylučuje vůli žalobce po ukončení leasingu nabýt předmět vlastnictví z titulu finančního leasingu, neboť jako řádný hospodář by jej takto již nepochybně nabyl. Není zde legitimního důvodu pro uplatnění bodu 2.4.1. cenového rozhodnutí a pro to, aby koneční spotřebitelé v ceně tepelné energie nesli takto sjednané náklady za nájem technologie oktrojované jim žalobcem s využitím bodu 2.4.1 dopadajícího na finanční leasing. Proto ERU správně posoudil platby jako běžný nájem za užívání majetku pro výrobu a rozvod tepelné energie a neuznal část nákladů ve výši překračující maximální výši nájmu stanovenou cenovým rozhodnutím.

Pokud jde o náklady, zahrnuté do kalkulace z titulu oprav a údržby, zde opět musí dát soud zapravdu žalovanému. Podle plánu oprav, údržby a technických činností na rok 2011 žalobce plánoval vynaložit na opravy 446.500 Kč a na údržbu 335.000 Kč. V rámci oprav jsou zahrnuty náklady na opravu žlabů a svodů (15.000 Kč) a opravu fasády (50.000 Kč), které souvisí s majetkem pronajatým na základě smlouvy o nájmu s Městem Rumburk a nikoliv se smlouvou o nájmu technologií; tuto částku jako oprávněný náklad proto ERU akceptoval.

Žalobce přitom nijak nerozporuje zjištění ERU, že podle dodatku č. 1 ke smlouvě o nájmu technologie ze dne 17. 4. 2002, náklady na údržbu, revize, kontroly, opravy a zkoušky přesahující částku 200.000 Kč hradí podle skutečných nákladů pronajímatel.

Podle cenového rozhodnutí náklady na opravu či renovaci pronajatého movitého a nemovitého majetku, související s výrobou anebo rozvodem tepelné energie a vzniklé nad rámec smluvních povinností nájemce, je možné do ceny tepelné energie zahrnout pouze za předpokladu, že o výši takto vynaložených nákladů bude sníženo nájemné za pronajatý movitý a nemovitý majetek v kalkulaci ceny tepelné energie (bod 2.3.4.).

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že podle čl. III. odst. 3.3. dodatku č. 1 ke smlouvě o nájmu technologie ze dne 17.4.2002, nájemce na své náklady provádí běžnou údržbu a opravy, včetně zajištění reklamací, do celkového objemu ročních nákladů na tyto činnosti ve výši max. 200.000 Kč v souladu s aktualizovaným PÚRKOZ (Plánem údržby, revizí, kontrol, oprav a zkoušek). Náklady na údržbu,

revize, kontroly, opravy a zkoušky přesahující tuto cenu hradí, po předchozím prokazatelném schválení, a podle skutečných nákladů, pronajímatel.

Argumentoval-li tedy žalobce v žalobě tím, že provedl revizi v částce nad 200.000 Kč, která nadto nebyla schválena pronajímatelem, není zde důvodu, proč by měli koneční spotřebitelé tepelné energie nést tyto náklady. Je na žalobci, jako na řádném hospodáři, aby případně soukromoprávní cestou splnění závazku pronajímatele požadoval; pokud se ze své vůle rozhodl revizi v takovém rozsahu uhradit sám, bez schválení pronajímatelem, nic mu v tom nebránilo, nicméně tato skutečnost nemůže jít k tíži konečných spotřebitelů tepelné energie, neboť to regulátor v bodě 2.3.4. neumožňuje. Právě takovému jednání cenová regulace brání, neboť jde o jednání, které by žádný spotřebitel rozumně neakceptoval. Spotřebitel by nehodlal nést náklady, které měl podle smlouvy vynaložit někdo jiný, aniž by bylo o tuto částku sníženo nájemné; přitom bez cenové regulace by žalobce provedenou předběžnou kalkulací právě pro své postavení na trhu takovou cenu zákazníkovi – konečnému spotřebiteli vnutil (viz citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Afs 109/2007-146), místo toho, aby vymáhal splnění závazku po pronajímateli. Argumentace žalovaného, že by akceptací postupu žalobce mohlo dojít k situaci, kdy by náklady na opravy mohly být žalobci *de facto* uhrazeny dvakrát, splnil-li by posléze pronajímatel svůj závazek, je proto zcela přílehavá.

Soud v tomto ohledu poznamenává, že i s ohledem na citovanou smluvní úpravu neobstojí argumentace žalobce, že se v daném případě jedná o finanční leasing - leasingový nájemce totiž přejímá smlouvou o finančním leasingu nebezpečí škody na předmětu leasingu i nebezpečí spojená s jeho provozem (od okamžiku předání předmětu leasingu) a pravidelně nese též náklady spojené s jeho provozem, údržbou a opravami.

K námitce, že žalovaný nerespektoval předchozí postup Státní energetické inspekce v předcházejícím řízení, kdy tato danou položku podle žalobce jako náklad na finanční leasing uznala, soud odkazuje na argumentaci obsaženou na str. 6 rozhodnutí žalovaného a str. 11 prvostupňového rozhodnutí ERU, z níž vyplývá, že v souladu s § 73 odst. 2 správního řádu je rozhodnutí Státní energetické inspekce pro ERU závazné pouze ve výrokové části a nadto z rozhodnutí Ústředního inspektorátu Státní energetické inspekce č. 904024510 nijak nevyplynulo, že by Státní energetická inspekce posoudila předmětnou smlouvu jako finanční leasing, přičemž citovaným rozhodnutím bylo prvostupňové rozhodnutí zrušeno bez toho, aby se Ústřední inspektorát otázkou charakteru smlouvy zabýval. Nebylo zde tedy žádného rozhodnutí, které by „závazně“ určilo charakter předmětné smlouvy, kterým by měl být žalovaný vázán, ostatně žalobní námitku v této podobě nelze posoudit ani tak, že by se žalobce případně dovolával aplikované ustálené správní praxe.

Doplnění žaloby ze dne 12. 10. 2013, ve kterém žalobce též odkazuje na důvody rozhodnutí předsedkyně Energetického regulačního úřadu ze dne 2.10.2013, č.j. 03551-14/2013-ERU, představuje rozšíření žalobních bodů. Bylo však uplatněno až po lhůtě, v níž je možno žalobu rozšířit o další žalobní body, neboť žalobou napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 17.1.2013 do datové schránky (§ 71 odst. 2 s.ř.s.).

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by způsobovala nepřezkoumatelnost či měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu právo na náhradu nákladů řízení proti žalovanému nenáleží; to náleží žalovanému. Tomu však žádné náklady vynaložené nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 16. září 2014

David Raus
předseda senátu